

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 22069/2022
22.03.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Јасмине Стаменковић и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Јовица Деспотовић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“ Београд, са седиштем у Београду, кога заступа пуномоћник Бранислав Поповац, адвокат из ..., одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2577/22 од 20.09.2022. године, у седници одржаној 22.03.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2577/22 од 20.09.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2577/22 од 20.09.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П2728/17 од 31.05.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор апсолутне ненадлежности суда за поступање у овој правној ствари. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца ББ и утврђено да је ништав Споразум о накнади за експроприсано пољопривредно земљиште бр. 465-308/13 -07 од 14.05.2014. године, закључен између тужиоца и туженог код Секретеријата за урбанизам и имовинско-правне послове града Врања, којим је одређена висина накнаде за експроприсано земљиште, јер је у супротности са принудним прописима и јавним поретком. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да исплати тужиоцу разлику између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до припадајуће накнаде за преузето градско грађевинско земљиште, на катастарској парцели бр. ..., површине 3 ара 36 м², уписане у ЛН бр. .. КО ..., у износу од 137.760,00 динара, са законском затезном каматом од 31.05.2022. године (дана пресуђења) до исплате, док је одбијен као неоснован тужбени захтев у делу тражене законске затезне камате на досуђени износ за период од 14.06.2014. године до 30.05.2022. године. Ставом четвртим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље АА и утврђено да је ништав споразум о накнади за експроприсано пољопривредно земљиште бр. 465-111/2011-07 од 21.11.2011. године, закључен између тужиље и туженог код Секретеријата за урбанизам и имовинско-правне послове града Врања, којим је одређена висина накнаде за експроприсано земљиште, јер је у супротности са принудним прописима и јавним поретком. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да

исплати тужиљи разлику између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до припадајуће накнаде за преузето градско грађевинско земљиште, на катастарској парцели бр. ..., уписане у ЛН бр. .. КО Врање 1, у износу од 576.455,00 динара, са законском затезном каматом од 31.05.2022. године (дана пресуђења) до исплате, док је одбијен као неоснован тужбени захтев у делу тражене законске затезне камате на досуђени износ за период од 21.11.2011. године до 30.05.2022. године. Ставом шестим изреке, обавезан је тужени да исплати тужиоцима на име трошкова парничног поступка износ од 237.842,00 динара, са законском затезном каматом на износ од 163.500,00 динара почев од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 2577/22 од 20.09.2022. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у усвајајућем делу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. Закона о парничном поступку.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, Врховни касациони суд налази да не постоје разлози предвиђени одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20) да би се о ревизији одлучивало као о изузетно дозвољеној.

Побијаном правноснажном пресудом утврђено је да су ништави споразуми о накнадама за експроприсана пољопривредна земљишта које су тужиоци закључили са туженим и обавезан је тужени да исплати тужиоцима разлику између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до висине припадајуће накнаде утврђене према тржишној цени за преузето градско грађевинско земљиште (на основу налаза и мишљења судског вештака грађевинске струке). Ово због тога што је предметно земљиште, иако се у време експропријације и закључења Споразума о висини накнаде у катастру непокретности водило као пољопривредно земљиште, већ имало статус градског грађевинског земљишта у 3. и 4. зони према важећем Генералном урбанистичком плану града Врања (који је усвојен 24.12.2009. године и објављен у „Службеном гласнику града Врања“ бр. 7/2010), а експроприсано је ради изградње деонице аутопута Е-75 Београд-Ниш-граница са Републиком Македонијом.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни касациони суд је оценио да је побијана пресуда у складу са устаљеном праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим како у одлукама тог суда, тако и у одлукама Уставног суда Уж 9026/14 и Уж 6745/15, у којима је одлучивано о истоветним тужбеним захтевима, са истим или сличним чињеничним и правним основом, у ситуацији када је планским документом (у конкретном случају то је Генерални урбанистички план града Врања) извршена промена намене из пољопривредног у грађевинско земљиште, а ова промена није евидентирана у катастру непокретности (чланови 83. став 2. и 88. Закона о планирању и изградњи). Због тога нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

У складу са наведеним, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправим споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења ништавости споразума и исплате у овој правној ствари поднета је 07.11.2017. године. Како су тужиоци прости супарничари, вредност предмета спора се одређује за сваког тужиоца посебно, односно према вредности сваког појединог захтева у смислу члана 30. став 2. ЗПП, па тако за тужиоца ББ износи 137.760,00 динара, а за тужиљу АА 576.455,00 динара, који износи су очигледно испод новчаног цензуса за дозвољеност ревизије прописаног чланом 403. став 3. ЗПП, због чега ревизија туженог није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Звездана Лутовац с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**